

HUFVUDBEGREPP, n. 5. Se *Grundbegrepp*.
HUFVUDBINDEL, m. 2. pl. — *bindlar*. 4) Bindel för hufvudet. — 2) Förnämsta bindeln bland flera.

HUFVUDBJELKE, m. 2. pl. — *bjelkar*. Bjelke, som tjänar till stöd eller underlag för andra.

HUFVUDBOK, f. 5. pl. — *böcker*. Den ibland räkenskapsböcker, till hvilken öfverföringar ske från specialerna, och som visar resultatet af samteliga räkenskaperna.

HUFVUDBONAD, m. 3. Beklädnad för hufvudet, som nyttjas till skydd för köld och oväder eller till prydnad.

HUFVUDBRY, n. sing. Tankeförmågans ansträngande till följe af något, som förorsakar bekymmer, villrådighet, o. s. v. *Göra sig mycket h. med en ting. Ha mycket h. Denna händelse förorsakade honom mycket h.* — *Syn.* Hufvudbråk, Bråk.

HUFVUDBRÅK, n. sing. Se *Hufvudbry*.

HUFVUDDAL, m. 2. Dal, som ligger emellan två hufvudgrenar af en bergsrygg.

HUFVUDDYNA, f. 4. Dyna att hvila hufvudet på.

HUFVUDFLUSS, m. 3. Fluss-sjukdom, som har sitt säte i hufvudet.

HUFVUDFÄSTNING, f. 2. Fästning af första rangen, med en besättning af 10—20,000 man, vid en hufvudoperationslinie, en flod o. s. v.

HUFVUDGODS, n. 5. Landtgod, hvarunder ett eller flera andra höra.

HUFVUDGALLERI, n. 3. (fortif.) Galleri, som anlägges under sjelfva hufvudvallen vid en fästning.

HUFVUDGREN, f. 2. 4) (i allmänhet) Förnämsta grenen, en af de förnämsta grenarna. Säges både i egentl. o. fig. mening. — 2) Gren, som utskjuter ifrån hufvudryggen af en bergssträcka.

HUFVUDGÅRD, m. 2. De kuddar, som läggas vid öfra ändan af en säng, då det bäddas.

HUFVUDHÅR, n. 5. Hår, som växer på hufvudet. Brukas mest i fråga om människor.

HUFVUDKLÄDE, n. 4. I trekant viket kläde af hvarjehanda tyg, hvarmed kvinnor af lägre klassen betäcka hufvudet, när de äro ute i fria luften. Sammandrages i folkspråket till *Huckle*.

HUFVUDKNUT, m. 2. (fig.) Förnämsta punkten i en fråga, en sak; värsta svårigheten.

HUFVUDKUDDE, m. 2. pl. — *kuddar*. Kudde, som brukas att hvila hufvudet på, eller i hufvudgården på en bäddad säng.

HUFVUDKULLE, m. 2. pl. — *kullar*. (föga brukl.) Se *Hjesse*.

HUFVUDKYRKA, f. 4. Förnämsta kyrkan i en stad eller socken.

HUFVUDKÅL, m. sing. Benämning på de kålsorter, hvilkas blad knyta sig till hufvuden, t. ex. hvitkål, blomkål.

HUFVUDLAG, n. 5. Den breda rem af ett betseltyg, som går upp omkring hufvudet på hästen, bakom öronen.

HUFVUDLÖS, a. 2. 4) Utan hufvud. *H. spik.* — 2) (fig.) Utan anförare. *H. flock.* — 3) (fig. fam.) Förnuftslös, oklok. — *Syn.* Se *Dum, Däraktig.* — *Hufvudlöshet*, f. 3. — *Hufvudlost*, adv.

HUFVUDMAN, m. 3. pl. — *män*. 4) Anförare, styresman, förstyre. — 2) Se *Hufvudperson, Principal.* — 3) *H. i en ätt*, den af en ätts ledamöter, som äger att representera densamma vid offentliga tillfällen, såsom riksdagar o. s. v.

HUFVUDMUSKEL, m. 3. pl. — *muskler*. Muskel i hufvudet.

HUFVUDNYCKEL, m. 2. pl. — *nycklar*. Nyckel, så gjord, att den kan öppna flera olika lås i samma hus eller våning.

HUFVUDPERSON, hufvuddpärssön, m. 3. 4) Förnämsta personen bland flera ifrågavarande. *H-en i ett sällskap.* — 2) Person, som spelar förnämsta rollen. *Han är en af h-erna i pjesen.*

HUFVUDPLANET, hufvuddplanet, m. 3. (astr.) Egentlig planet, eller sådan, som vandrar omkring solen såsom sin medelpunkt. Kallas så till skillnad ifrån Biplaneterna eller Drabanterna.

HUFVUDPOSITION, ---- tschön, f. 3. Se *Hufvudställning*.

HUFVUDPRYDNAD, m. 3. 4) Förnämsta prydnad. — 2) Prydnad för hufvudet.

HUFVUDPUNKT, m. 3. (fig.) Förnämsta punkten, det förnämsta af en sak, en fråga. *Strategisk h.*, i strategiskt afseende hufvudsakligen vigtig punkt. [— punct.]

HUFVUDQVARTER, n. 5. I fält eller vid kantoneringar, den ort, der befälhavande generalen för en större truppafdelning (brigad, division o. s. v.) eller för en hel armé befinner sig med sin stab.

HUFVUDRYGG, m. 2. (geol.) Förnämsta ryggen af en bergssträcka.

HUFVUDRÄKNING, f. 2. Räkning, som visar resultatet af flera andra, och i hvilken dessa med balanser och saldon ingå.

HUFVUDRÖST, f. 3. Det register eller omfång af menniskorösten, som omfattar de högre tonerna. Kallas äfven Halsröst eller Falset.

HUFVUDSAK, f. 3. 4) Förnämsta sak, fråga, punkt. *Hans tanka i h-en var, att....* — 2) Hvad som utgör förnämsta målet för ens sträfvan, bemödanden. *Göra en ting till sin h.* — 3) Det, hvori någon förnämligast utmärker sig. *Latin är hans h.* — 4) Det förnämsta af flera rättegångsmål, som hafva sammanhang med hvarandra; det, som gett uppkomst åt de andra. *Dom i h-en.*

HUFVUDSAKLIG, a. 2. Som utgör hufvudsak (bem. 4); förnämst, viktigast. *H-a innehållet.* — Substantivt brukas ofta *Det h-a* och *Det h-aste*.

HUFVUDSAKLIGEN, adv. I hufvudsaken, väsendtligen.

HUFVUDSALAD, hufvuddsälåd (i allm. — sällatt), m. sing. Benämning på de sorter af salad, som sätta hufvuden. — Skrifves äfv. — *sallat*.

HUFVUDSKALLE, m. 2. pl. — *skallar*. Skellet eller sjelfva benbyggnaden af ett hufvud, blottad på muskler, senor, nerver, m. m.

HUFVUDSKALLEPLATS, m. 3. Se *Golgatha*.

HUFVUDSKINN, n. 5. Afdraget skinn af hufvudet på djur.

HUFVUDSKÅL, f. 2. Den del af en hufvudskalle, som omsluter hjernan.

HUFVUDSPRÅK, n. 5. 4) Hufvudsakligen vigtigt tungomål. *Latin är ett h.* — 2) För salighetsläran hufvudsakligen vigtigt bibelspråk.

HUFVUDSTAD, m. 3. pl. — *städer*. Förnämsta staden i ett land eller distrikt, och sätet för dess styrelse.

HUFVUDSTOL, m. 2. (i lagstil) Utlånad summa eller kapital (i motsats till räntan).

HUFVUDSTORM, m. 2. Afgörande stormning af fästning eller befäst stad.

HUFVUDSTUPA, hufvuddstupa o. hufvuddstupa, adv. 4) Med hufvudet först ned. *Kasta sig h. i vattnet.* — 2) (fig.) Utan öfverläggning, besinning, utan att tänka sig för. *Kasta sig h. in i ett företag.*